

Medens efter tysk og nordisk Ret — saaledes ogsaa Sølovsforslagets § 161 — Bortfragteren principielt er ansvarlig for Oplysninger i Konnossementet, uafhængigt af, om han selv eller en anden paa hans Vegne har underskrevet det, og af, om han kan bevise Oplysningernes Urigtighed, er Konnossementet efter fransk og engelsk Ret, der har været Forbilledet for den her omhandlede Bestemmelse, kun et prima facie Bevis for Oplysningernes Rigtighed, mod hvilket Modbevis er tilladt.

Adgangen til at føre Modbevis begrænses efter engelsk Ret ganske vist af en processuel Maksime („estoppel“). Saaledes vil Modbevis ikke blive tilladt med Hensyn til opgivne Mærker paa Godset, og næppe heller med Hensyn til Oplysninger om Godsets Tilstand; en Angivelse af, at Godset er afskibet „in good order and condition“, er saaledes anset at afskære Adgangen til at føre Modbevis herom. Saa langt „estoppel“-Reglen virker, vil altsaa efter engelsk Ret Konnossementet være „conclusive evidence“. Hvis Konnossementet er udstedt af Skibsføreren eller nogen anden paa Bortfragterens Vegne, anses Modbevis tilladt med Hensyn til Konnossementets Oplysninger om Vægt, Maal eller Stykketal.

Efter fransk Ret begrænses Adgangen til at føre Modbevis af en Regel om, at Modbeviset ikke maa føres ved Hjælp af Vidner, men kun ved skriftlige Bevismidler, Indrømmelser eller Partsed.

Ved den diplomatiske Konference i Bruxelles i 1922 blev der i Konferencens Protokol som en Slags Fortolkning af Bestemmelsen optaget en Bemærkning om, at „hvis Rederen ved Uopmærksomhed eller Fejltagelse udsteder Konnossement for mere, end han virkelig har modtaget, uden at tage Forbehold, er han ubetinget bundet til den i Konnossementet angivne Kvantitet etc. i Forhold til enhver godtroende Erhverver af det urigtige Konnossement“. Ved Konferencen i 1923 erklæredes det imidlertid fra engelsk Side, at denne Fortolkning ikke kunde anerkendes. Et Forslag paa denne Konference fra tysk og nordisk Side om,

at Bestemmelsen ikke skulde betage de enkelte Lande Retten til ved national Lovgivning at tillægge Konnossementet forøget Beviskraft, blev forkastet med 6 Stemmer mod 6.

Selv om der kan anføres vægtige Betæneligheder imod at antage den omhandlede Regel, har man dog ment at turde forvente, at Reglens Anvendelse i Praxis ikke vil vise sig at blive forbundet med alvorlige Ulemper. Dels vedrører Reglen nemlig kun de i Punkt 3 nævnte særlige Oplysninger om Godset, og dels vil der af de danske Domstole sikkert blive stillet stærke Krav med Hensyn til det af Bortfragteren krævede Modbevis. Med Hensyn til Betydningen af Oplysninger i Konnossementet om Godsets Art eller Værdi, henvises til § 4, Punkt 5.

Punkt 5. Bestemmelsen paalægger Af-laderen Ansvar overfor Bortfragteren for, at hans Oplysninger om Godsets Mærker, Vægt, Maal eller Stykketal er rigtige. Den parallelle Bestemmelse i Sølovsforslaget findes i § 153.

Punkt 6. Reglen er ikke nogen Reklamerationsregel i den Forstand, dette Udtryk sædvanlig bruges i dansk Ret, idet Til-sidesættelse af Reglen ikke medfører, at Modtageren mister sin Ret til at kræve Erstatning, men kun medfører, at Godset da præsumeres at være udleveret i uskadt Stand, d. v. s., at Kravene til Modbeviset maa skærpes, cfr. herved Sølovsforslagets § 121.

Den i 3die Stk. fastsatte Præskriptionsfrist, 1 Aar, stemmer med Sølovens § 283, Nr. 3.

Punkt 7. Reglen viser, at Bortfragteren ikke er forpligtet til at udstede Konnossement, før Godset er indlastet; jfr. herved Bemærkningen ovenfor til Punkt 3. Den parallelle Bestemmelse i Sølovsforslaget findes i § 167.

En Undtagelse fra Forpligtelsen til at udstede Konnossement er hjemlet ved § 6.

Punkt 8. Reglen gaar ud paa, at Forbehold i Fragtaftalen om Begrænsning af Bortfragterens Ansvar — saavel for Oplysninger i Konnossementet som for Godset — er ugyldige.